

2 — PIPCI

Marinela pojača muziku da ne bi slušala roditelje kako se svađaju. Pomoglo je, u nekoj meri; umesto da čuje samo njihovu viku, čula je mešavinu vike i muzike, i nije više mogla da razazna šta to viču.

Ionako je znala. Svađali su se jer nisu želeli da ona ide na školsku ekskurziju. Dosta je što mora da ide u istu školu sa prokletim Došljacima – i u isto odeljenje, čak i sedi u klupi sa jednom od nakaza! – ne mora i van školske zgrade da se muči u njihovoj blizini.

Kao da se ona mučila s njima. Došljak sa kojim je sedela u klupi se zvao Peđa – dobijali su ljudska imena jer se mislilo da će se tako lakše uklopiti – i bio joj je najbolji drug. I bila je besna na roditelje što ne sme da ga dovede kući niti da ide kod njega. Pa šta ako je Došljak? I šta ako ima pipke? Koga je briga kad joj je to najbolji drug?

Marinela se sećala dana kada su Došljaci objavili svoje prisustvo ljudima. Zemljanima. Ispalo je da su već neko vreme u blizini, ali su čekali na pravi trenutak. Metamorfiji po prirodi, jedan broj njih je prilagodio svoje obličje zemaljskim uslovima, tako da mogu da dišu zemaljski vazduh i da im ne smeta zemaljska gravitacija. Osim čisto tih funkcionalnih stvari (Marineli se dopadalo da sa svojih jedanaest godina koristi velike reči kao funkcionalno i metamorf), Došljaci se nisu nešto brinuli oko svog izgleda, i tako, kada se prvi od njih pojavio pred ljudima, nastalo je zgražavanje.

Istina, imali su jednu glavu, dva oka, nos, usta, dve ruke, dve noge. U osnovi jesu bili, kako im je nastavnik biologije rekao, humanoidni. A bili su i slični ljudima po visini. I ne bi bio problem što nisu imali nikakvih malja po telu, pa ni kosu. Ni što su na rukama imali po četiri prsta.

Čak ni boja kože, koja je išla od mermerno bele do abonos crne (Peđina koža je bila boje čokolade), ne bi bila toliki problem. Sve te razlike postajale su nebitne kad se u obzir uzmu pipci.

Na grudima su imali pipke, četiri duža i deblja, za grublje radove, i tri vitkija i manja, za finije stvari. I nosili su takvu odeću da se ti pipci vide – pošto su imali funkciju dodatnih ruku, bilo bi besmisleno držati ih onespособljene odećom. A pošto je zemaljskim vladama bila potrebna tehnologija Došljaka, prihvatili su i zahtev Došljaka da se nastane među ljudima, rade zajedno s njima, da im deca zajedno pohađaju školu.

Pipci.

Marineli je otac stalno ponavljao da nikako ne dozvoli nekom od tih pipaka da je dodirne, da se sklanja od njih pa makar umrla. Naravno, nije joj palo na pamet da mu kaže da su je Peđini pipci bezbroj puta okrzneli kada su jedno drugom dodavali gumicu ili razmenjivali „puškice“, kao ni da joj je baš pipcima izvukao uši za rođendan. „Šugice“ i „žmurke“ u školskom dvorištu da se i ne spominju. Poludeo bi.

Tako glupo. Došljaci su bili dobri drugovi. A i školska ekskurzija je bila obavezna, pa šta se svađaju kad svi znaju da će ipak ići? Da neće možda da je ispišu iz škole – i onda je upišu u neku drugu gde takođe ima Došljaka? Da neće da se presele na pusto ostrvo gde sem njih nikoga nema? Stvarno glupo.

Jedva je dočekala jutro kada su krenuli na ekskurziju. Na mrštenje svojih roditelja je požurila u školu (šta li su očekivali, da vrišti i moli da je ne teraju da ceo dan provede sa najboljim drugom?) i tamo se veselo pozdravila sa svima. Bila im je to prva ekskurzija i svi su se podgurkivali i smejali i nagađali šta će da rade. Nastavnik fizičkog, koji ih je vodio, rekao im je da stanu po dvoje u red i da se drže za ruke (mnogima je

bilo zabavno da Došljake umesto toga drže za pipke, a ni ovi nisu imali ništa protiv), i da tako odu do autobusa.

Marinela pojma nije imala kuda to tačno idu na ekskurziju, niti joj je bilo važno – ceo dan će biti sa društvom, koga je briga gde idu? Peđa, uvek bolji od nje iz geografije, pažljivo je pregledao sve karte, i zbunjeno joj pokazao gde idu – neka planina oko koje, prema karti, nije bilo naseljenih mesta. Marinelu to nije mnogo brinulo, škola teško da bi ih poslala negde gde nije bezbedno. Peđa je na to primetio da se tu nije pre išlo na ekskurzije, i da je sasvim moguće da ovi iz škole o toj planini znaju koliko i Marinela. Marinela je na to odgovorila da onda nastavnik fizičkog sigurno zna gde je to pošto je sam birao kuda će ići, i da ih nijedan nastavnik ne bi odveo negde gde ne treba da idu. Peđa nije delovao sasvim ubeđeno, ali se nije dalje raspravljao – ionako će sve videti jednom kad stignu tamo.

Pokolebala se kada su izašli iz autobusa. Nalazili su se u podnožju planine, i već neko vreme nisu prošli pored naseljenog mesta, nisu videli ni njive, ni krave kako pasu, a kamoli kuće ili ljude. Istina, neki od njih nikad nisu bili van grada pa nisu ni znali kako bi trebalo da bude, ali Marinelini su često obilazili rodbinu u drugim mestima, i nije se sećala da je ikada prošla iole dužom deonicom puta bez znakova ljudskog prisustva (pa, osim samog puta).

Nastavnik fizičkog im je rekao da će na ovoj ekskurziji vežbati penjanje po planini (to je bio skraćeni prevod onog što je rekao, pričao je puno i o tome da treba da se drže jedni drugih i međusobno se ispomažu i da će im ovo pomoći u zbližavanju i naučiti ih... Tu negde su svi prestali da slušaju), pa su počeli sa penjanjem.

Pokazalo se da je to veoma nezgodan uspon za decu – bilo je jako strmo, a kamenje im se klizalo pod nogama. Odnosno, bilo je nezgodno

za ljudsku decu, Došljacima je građa dopuštala da idu maltene na sve četiri bez ikakvog napora. Vrlo brzo, Došljaci su pružili pipke ljudskoj deci i tako im pomagali da se penju. Neko vreme je bilo stvarno zabavno ići tako, uz pomoć pipaka, i bilo je dosta kikotanja i dobacivanja; ali su svejedno često ostajali bez daha.

Marinela je ne jednom pomislila da im je nastavnik idiot. Znala je da ne treba tako da se izražava o drugima, ali ništa nije rekla naglas, samo je to pomislila. Nekoliko puta. Bilo je očigledno da je nastavnik fizičkog zamislio kako bi bilo dobro da se ljudska deca nađu u situaciji da zavise od pomoći Došljaka, da nauče kako su Došljaci korisni i kako im pomažu, ali to je bilo glupo – u tom odeljenju niko ništa nije ni imao protiv Došljaka, svi su se s njima družili koliko god da su im roditelji dopuštali – Mariji su čak dopuštali da povremeno prespava kod Milice, Došljakinje maslinastog tena i najvitkijih pipaka u razredu. Uskoro su Došljaci, videvši koliko je to pentranje ljudskoj deci naporno, počeli da dovikuju nastavniku da treba da stanu i odmore se. Nastavnik je uz smešak prihvatio, a deset minuta kasnije ih poterao dalje.

Bili su već na izvesnoj visini kad se to desilo. Marinela je prilikom poslednje stanke popila sve što joj je ostalo od vode, i sad je, onako žednoj, od napora počelo da joj se muti pred očima. Jedva da je bila svesna da je znojavom rukom ispustila Peđin pipak – samo je bila svesna da proklizava, da se sasuljava naniže niz varljivi šljunak – a niže i iza nje nalazio se dugačak, dugačak pad. Ne toliko dugačak da se ne bi videlo dno, ali svejedno preveliki.

Trgla se od bola kada se nešto obmotalo oko njenih ramena i ispod pazuha. Kroz crvenu izmaglicu uspela je da nazre da ispod nje nema ničeg. Iznad nje se nalazio Peđa, rukama i nogama se oslanjao o tle, bio

ju je uhvatio sa sva četiri pipka, i pažljivo ju je izvlačio. Pipci su mu podrhtavali, ali je nije puštao.

Kad ju je podigao na (koliko-toliko) čvrsto tle, snažno ga je zgrabila, i držala ga dok nije prestala da se trese. Peđa ju je sve vreme držao i rukama i pipcima. Kada se malo smirila, okrenuo se nastavniku i mirnim i ozbiljnim glasom kakav samo dete može da ima rekao da će se sad svi vratiti dole, i u autobus, i kući – a ako nastavniku to ne odgovara, mogu prvo da ga bace dole, pa onda da se vrate. Nastavnik ih je, bleđ kao krpa, bez reči poveo nazad. U autobusu im se toliko izvinjavao i videlo se da mu je toliko žao da su mu deca oprostila, mada je kasnije ipak bio suspendovan na neko vreme – nije ni moglo drugačije, uz sve roditelje koji su bili besni jer je jedno od dece skoro poginulo.

Ispalo je da je Peđa gadno istegao pipke dok je hvatao i držao Marinelu, pa je morao na nekoliko dana u bolnicu. Marinela je roditeljima rekla da više nikad ni reč neće progovoriti s njima ako je ne puste da ga obilazi u bolnici; kad su shvatili da joj je Peđa spasao život, oboje su pošli s njom kako bi mu se zahvalili. Stigli su baš dok je doktor govorio Peđinim roditeljima da bi ono što je Peđa izveo bio podvig i za odraslog Došljaka (videvši mišićave pipke Peđinog tate, Marinela je bila prilično sigurna da doktor preteruje – onaj bi i vola mogao da uhvati iz trzaja i da ga izvuče), pa su se tako Peđini i Marinelini roditelji sreli po prvi put i, nakon svega što se desilo, dogovorili se da se deca ubuduće druže i van škole. A onda su ih, konačno, roditelji ostavili same, pa su Marinela i Peđa neumorno pričali kao i svakog dana u školi.

Dok su im roditelji izlazili, Marineli je palo na pamet da joj otac valjda nikad više neće reći da ne dopusti nijednom pipku da je dodirne pa makar umrla, a onda je prestala da razmišlja o tome i počela Peđi da priča novosti iz škole.